

**661209 พ่อดรุเอื้อไอรุ่น งานศิษย์เก่าไหว้ครูบูชาพ่อ ครั้งที่ 1
ราชธานีอโศก**

<https://www.boonniyom.net/53692.html>

ดาวโหลดเอกสารที่

<https://docs.google.com/document/d/1BNbAxAyid7U5Zc4qNEkYd3SNo0cXNv3F/edit?usp=sharing&oid=101958567431106342434&rtpof=true&sd=true>

ดาวโหลดเสียงที่

<https://drive.google.com/file/d/1CZOf466xqkWb2jHL4f5yIpK7-Kmw4b0N/view?usp=sharing>

ดูวิดีโอที่

<https://www.facebook.com/100078722032092/videos/871891567815869>

หรือ(มีซับ คำบรรยาย) <https://youtu.be/gu-xHI7xqBI>

**วันเสาร์ที่ 9 ธันวาคม 2566 บวร ราชธานีอโศก วันแรกของงาน
ศิษย์เก่าไหว้ครูบูชาพ่อ ครั้งที่ 1 มีศิษย์เก่าลงทะเบียนในงานนี้
608 คน**

เพลงบูชาพ่อ

ผู้ประพันธ์: สมณะเด่นตะวัน นรวีโร

ทำนองและเรียบเรียง : โอ เกียรติพงษ์

**@ พ่อผู้นำจิตวิญญาณ นั่นคือพ่อท่าน ทุ่มเททำงานเต็มที่
ชี้ให้รู้สู่สัมมาปาโลภี ยึดมั่นในความดี ลูกนี้สำนึกพระคุณ**

**@ พ่อสอนให้ทำลายภพ รู้เท่าทันเจนจบ สบาย สงบ
อบอุ่น ให้อิมเมม เกษมใส ใจเกื้อกูล ไม่ทุกข์ไม่ว้าวุ่น
เพิ่มพูนสละไป**

**@ เหล่าลูกลูกสัมมาสิกขา ทุกสถาบันพร้อมหน้า ไม่ว่า
จะอยู่แห่งไหน สุดเหนือสุดใต้ ออกตกจะไกลหรือใกล้ ลูก
สัมมาสิกขาทั่วไทย พร้อมใจไหว้ครูบูชา**

**@ ลูกสัมมากลมเกลียว พร้อมใจหนึ่งเดียว สองมือประณม
ต่อหน้า เทิดสุดเศียรกราบพ่อครูสุดศรัทธา เหล่าลูกลูก
สัมมาสิกขา สดบูชา สดรัก พ่อครู**

พ่อครูว่า... อาตมา วันที่ 5 ธันวาคม ที่ผ่านมา ก็เป็นการครบ 6
เดือนของการมีชีวิตรียาวมา 89 ปี 6 เดือน เมื่อ 5 ธันวาคม 2566
ที่ผ่านมา มาถึงวันนี้ถือเป็นฤกษ์งามยามดี ที่พวกเราจะจัดงานจัดการ
วันที่ 9 ธันวาคม 2566

อาตมาเกิดมาไม่เคยจัดงานวันเกิด การจัดงานวันเกิดตาม
ประสาของชาวโลกเขา พอถึงวันเกิดเขาจัดงานกันในสังคมหรือใน
ครอบครัวที่เขายึดถือกัน ซึ่งเป็นเรื่องจารีตประเพณีของมนุษยชาติ

จัดงานก็มาร่วมกัน เกิดความสัมพันธ์อันสนิท เกิดการเชื่อมจิต
วิญญาณของคนเข้าด้วยกัน ให้มีความรักใคร่เอ็นดู รู้คุณรู้โทษ ที่เรา
เคยบกพร่องในการที่มีความแตกแยก มีความไม่สัมพันธ์อันสนิท
อะไรต่ออะไร มันก็จะได้มาเปลี่ยนแปลงหรือลดตัวตน ในการเข้ามา
ปฏิบัติจารีตประเพณีที่มีการรวมกันแบบนี้แหละ แล้วก็จัดงานกันโดย
สมมุติเอาวันสำคัญ สมมุติเอาฤกษ์งามยามดีอย่างนั้นอย่างนี้บ้าง มา
พบปะแล้วก็สร้างเหตุอะไรก็แล้วแต่ สร้างเรื่องสร้างราวสร้าง
องค์ประกอบแบบนั้นแบบนี้เขาก็ทำกัน ตามความคิดของมนุษย์ที่จะ
ประดิษฐ์ สร้างองค์ประกอบพิธีกรรมขึ้นมา ให้มันดูดี ให้มันเข้าท่า ก็
ว่าไป เป็นไปตามสมมุติสัจจะของโลก ก็ทำกันไป

สำหรับหลวงปู่นี้ได้ปฏิบัติเรียนรู้ตามธรรมะพระสัมมา
สัมพุทธเจ้ามาแล้ว เข้าใจสมมุติดี เข้าใจปรมาตถ์ดี ก็ไม่ได้มีปัญหา
อะไรในเรื่องของทั้งสมมุติและปรมาตถ์ เมื่อจะมีสมมุติกันก็รู้ในสมมุติ
ที่ทำกันตามเหมาะสมตามควร

พอทำงานกันมาก็ได้รับความเข้าใจ ได้รับความประโยชน์ ผู้ที่ได้รับ
ประโยชน์ก็เห็นคุณค่า ที่หลวงปู่ได้แสดงประโยชน์หรือนำประโยชน์
มาให้แก่มวลมนุษยชาติ แม้แต่พวกเราอยู่ใกล้ชิดเป็นลูกเป็นหลาน
ต่างๆ นี้ก็ได้รับจริง

ก็เห็นคุณค่าพวกนี้ จึงรำลึกถึงพระคุณ ที่เป็นจริงนั้นๆ แล้วก็
เรียกว่าตอบแทนคุณด้วยการแสดงออก เป็นพิธีการอย่างที่เรากำลัง
ทำกันอยู่ขณะนี้แหละ ก็เป็นเรื่องของมนุษย์ทำกัน

ผู้ที่ไม่มีความสะดวกสบาย แต่ก็ตัดสินใจที่จะทำขึ้นมา ในโลกในสังคมมีเยอะ เขาก็ทำกัน ส่วนผู้ที่สมเหมาะสมสมควรจริง แล้วก็ได้เกิดจิตจากผู้ที่ได้รวมกัน สร้างพิธีกรรมหรือว่ามีอย่างที่เป็นนี้แหละ เป็นเรื่องเป็นราว เป็นพิธีบูชา พระคุณพ่อ หรือพระคุณอาตมา อย่างที่ทำกันนี้ มันก็เป็นเรื่องของมนุษยชาติที่เกิดจากจิตจริงเป็นจริง

สิ่งที่เราทำกันนี้ มันก็มีแนวของสังคมส่วนใหญ่เขาทำกันมา เราก็เอาแนวๆนั้นมาทำบ้างตามประสา แล้วก็ก็เป็นแบบของพวกเขา ก็มีอะไรที่มันแตกต่างกันบ้าง โดยเฉพาะคนที่อยู่ในพิธีการ เป็นผู้ร่วมพิธี เป็นผู้จัดการพิธี เป็นเจ้าพิธี เป็นตัวกลางของพิธี มันก็มีองค์ประกอบขึ้นมาเป็นเรื่องเป็นราว

หลวงปู่ทำงานมาจนอายุทุกวันนี้ ก็เคยบ่น ก็เคยพูดบ่นๆ ไปหลายทีแล้วว่า สังฆารขันธ์มัน ก็บ่นให้ฟังทุกทีแล้วว่า มันเป็นการฝืนสังฆาร ลากสังฆาร วันนี้ก็ไม่อยากจะพูด หรือว่ามีเชิงที่จะโน้มน้าวไปทางที่ให้คุณรู้สึกสลดดอกสลดใจอะไรนี้นัก ก็ขอนำเรื่องไว้แค่นั้น

มาพูดถึงเรื่องที่เราแสดงออกนี้ ลงทุนลงแรง ซักซ้อม ออกแบบในการที่จะให้เกิดกิจกรรมนี้ขึ้นมา ให้มันดูดี ให้มันซาบซึ้ง ให้มันประทับใจ ให้มันได้ผลทางจิตใจ จุดมุ่งหมายใหญ่ๆก็คือให้มันได้ผลทางจิตในนั้นแหละจ ซึ่งจะเกิดทั้งปัญญาทั้งศรัทธาขึ้นมาในจิตของแต่ละผู้แต่ละคน ซึ่งมันบังคับกันไม่ได้หรอก ใครที่จะเกิดมันก็เกิดจริง

โดยมีจุดสำคัญให้พวกเราได้เข้าใจ ให้พวกเราได้ระลึกไว้ว่า พวกเรานี้ได้อยู่ร่วมกับหลวงปู่ ทุกคนที่ได้ร่วมสังสรรค์กับอาตมาหรือหลวงปู่นี้ มันได้อะไร ได้อะไร ได้เงินได้ทองจากหลวงปู่ก็ไม่มี ไม่เคยได้ให้ใคร นอกจากเอาไปทำงาน นั่นก็เรื่องของงาน จะให้คนนั้นอย่างนั้นอย่างนี้ ไม่ใช่เรื่องด้วย เพราะว่าหลวงปู่ไม่มีสิทธิ์จะเอาเงิน

มาทำอย่างนั้น เพราะหลวงปู่เองไม่มีเงินเลยเป็นส่วนตัวที่จะไปทำเรื่องส่วนตัวแบบนั้น เพราะฉะนั้นจะนำเงินที่เขาเอามาบริจาคมาทำงาน มาเป็นของสงฆ์ของกองกลางที่จะใช้ในงานศาสนานี้ หลวงปู่เอาไปทำอย่างนั้นไม่ได้ มันเป็นความผิด เอาไปทำแล้วมันละเมิด มันไม่ใช่ ดีไม่ดีจะกลายเป็นอาบัติหนักเลย ไม่ดี ไม่ถูกต้อง

หลวงปู่จึงทำงาน ทุกคนมาร่วมทำงาน ไม่ได้เงิน ไม่ได้ยศ ไม่ได้ศักดิ์ ยิ่งสรรเสริญแล้วยิ่งได้น้อย แทนจะไม่มีเลย มีแต่ถูกตำหนิ ถูกว่า

ตำหนิเตือนในสิ่งที่บกพร่องในสิ่งที่ไม่ดี เป็นการพัฒนา และพวกเราก็ได้ดี ด้วยรู้ว่าถูกตำหนิ โดยการลดตัวตน ลดการถือดี ถือตัวของตัวเอง

ถูกตำหนิแล้ว แมว่ามันจะไม่ตรง มันจะไม่ถูกกับความผิด เราไม่ได้ผิด แต่เอาตมาตำหนิไป อาจจะไม่ตรงนัก อาจจะมีผิด แม้มันผิดก็รับฟัง ด้วยความเข้าใจว่า เอ่อ พ่อท่านไม่รู้ความจริง เข้าใจผิด หรือได้ข้อมูลมาไม่ครบ ก็เลยมาตำหนิเอาเรา แต่จะแก้ตัวก็ใช้ที่ ก็ปล่อยไปก็เข้าใจในสิ่งเหล่านั้น โอกาสเหมาะๆก็อาจจะเปิดเผย อาจจะบอกกับเอาตอีกทีหนึ่งว่าอันนั้นมันไม่ตรงทีเดียวนะ อะไรอย่างนี้ก็มี เหตุการณ์อย่างนี้กับพวกเราก็มี โดยการรู้จัก กาละ เทศะ ฐานะ ใน การที่จะได้รับการตำหนิ

คนเราเจริญนี้ เจริญด้วยการตำหนิขัดเกลา เป็นสัลเลขธรรม เป็นธรรมะที่มีการขัดเกลา กายก็ดี วาจาที่ดี ที่ดีที่เจริญขึ้นไป มันมีได้ตลอดเวลาคนเรา กายกรรมจะดึงดูดงามพร้อมที่สุดไม่่งายหรือก วจีก็ตาม เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงให้พิจารณาเป็นข้อพิจารณาสำคัญว่า กายวาจาที่ดีกว่านี้ยังมีอีก นี่เป็นข้อหนึ่งใน อภินิหาร 10 ของพระพุทธเจ้า ซึ่งสอนภิกษุทั้งหลาย

เพราะฉะนั้นเรามาปฏิบัติธรรมหรือได้มาร่วมศึกษาร่วมกันทั้งหมด นี่หลวงปู่ก็ทำงานมา 50 กว่าปี ก็มีผู้มาร่วมศึกษาจนกระทั่งเกิดเป็นศิษย์น้อยศิษย์ใหญ่ นี่ก็มีศิษย์เก่ามารวมศิษย์เก่ากันมากในกิจกรรมนี้ ผู้ที่มากก็คือผู้มาเห็นสมควร เห็นสาระสำคัญ ว่าสาระเป็นสาระ ว่าควรมาอย่างยิ่ง สาระอื่นมันไม่สำคัญเท่ากาละอันนี้ นานๆปี หรือนานๆจะมีทีหนึ่ง

ส่วนสาระที่เราทำ จะเป็นการทำมาหากินเราก็ทำอยู่ทุกวัน แต่กาละพิเศษอย่างนี้นานๆมีทีก็จะเข้าใจ ก็จะระวังหรือว่าพักงานประจำที่เราทำอยู่ประจำทุกวัน จริงมันก็เป็นงานสำคัญ ที่จะยังชีพหรือว่างานที่จะอยู่กับสังคม แต่กิจกรรมงานอย่างนี้เราก็จะต้องเข้าใจว่ามันก็สำคัญอย่างหนึ่ง ผู้เห็นความสำคัญก็ทำ ผู้ไม่เห็นความสำคัญก็ไม่ใส่ใจไม่เห็นสำคัญ ไม่เห็นแม้แต่แค่มางานนี้ได้เรื่องอะไร เราไปเที่ยวดีกว่า เห็นการไปเที่ยวดีกว่าจะมางานอย่างนี้ ว่าไปเที่ยวดีกว่ามันก็เป็นธรรมดา ไม่มีปัญหาอะไร อยู่ที่ความเข้าใจ หรืออยู่ที่ปัญญาของแต่ละผู้แต่ละคน

การเกิดมาของมนุษย์ มนุษย์ที่เกิดมาทุกคนแล้ว พระพุทธเจ้าตรัสรู้ที่ สุดที่สูงแห่งชีวิตแล้ว มันก็คือนิพพานที่จะเป็น ปรีนิพพานเป็นปริโยสาน เป็นพระอรหันต์คือการบรรลุผลสูงสุด จบกิจ จบกิจสำหรับตน

ผู้ที่มีความรู้และก็ทำความจริง ที่ถึงขั้นปรีนิพพานเป็นปริโยสานหมายความว่า ตายไปแล้วก็กำหนด กำหนดจิตตนเองเลย จัดการจิตตนเองให้ตายสนิท สลายจิตตนเองออกไปเป็นดินน้ำไฟลม โดยไม่เหลือจิต ไม่เหลือจิตนิยามหรือไม่เหลือจิตวิญญาณ ไม่เหลืออัตภาพของเราอีกเลยต่อไปแล้วจากนั้นแล้ว ตายอย่างปรีนิพพานเป็นปริโยสาน

ตายอย่างปรินิพพานเป็นปริโยสาน ความเป็นผู้นั้นไม่เหลืออยู่ในกาละ ไม่เหลืออยู่ในเอกภพมหจักรวาลที่ยังดำเนินกาละอยู่ไปเรื่อยๆ เรื่องของเอกภพมหจักรวาล ไม่มีเชื้อชีวิต ไม่มีอุปาทิของคนผู้นั้น อนุปาติเสสนิพพาน

อนุปาติเสสนิพพานธาตุ ธาตุสลายแตก ไม่เหลือเลย เชื้ออะไรก็ไม่เหลือ สูญสิ้นไป เป็น อนุปาติเสสนิพพานธาตุ แปลว่า ไม่เหลือธาตุ ที่เป็นเชื้อที่เป็นอุปาทิใดๆ ของจิตนิยามหรือของผู้ใดผู้นั้นแล้ว สูงสุด

ความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้านั้นจะทำอย่างนี้ คือสูงสุด เลิกไปเลย เราไม่มีแล้วอัตภาพหรือจิตวิญญาณของตนเอง ได้ หรือจะอยู่จบกิจแล้วสามารถทำอย่างที่ว่าได้ แต่ก็ยังอยู่ ยังเหลืออุปาทิ เหลือเชื้อชีวิตของตน หมุนเวียนเกิดตาย ตายเกิดอีกในโลก อยู่ในกาละ อยู่ในเอกภพมหจักรวาลนี้ต่อไปอีกได้ ซึ่งมีหลักประกัน

หลักประกัน ไม่ทำความชั่วอีกเลย ทำดีอย่างมั่นคงแน่นอน เด็ดขาด ไม่มีตกต่ำ ไม่มีไปทำชั่วอีก เกิดเป็นคนมีหลักประกันอย่างเด็ดขาด และไม่สุขไม่ทุกข์ เกิดมาอีกก็ไม่สุขไม่ทุกข์

แล้วยิ่งไปกว่านั้น ถ้าจะยังอยู่เป็นโพธิสัตว์ต่อไปเรื่อยๆ ก็เพิ่มความ เป็นอรหันต์สูงขึ้นๆ เป็นลำดับๆ จบอรหันต์แล้วก็เกิดอีก บำเพ็ญโพธิกิจโพธิสัตว์ต่อไป เป็นอรหันต์ที่สูงขึ้น เป็นอรหันต์ที่ 2 อรหันต์ที่ 3 อรหันต์ที่ 4 ขึ้นเป็นอรหันต์ที่ 5 ขึ้นเป็นอรหันต์สัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นอรหันต์สูงสุด เป็นอรหันต์ขั้นที่ 6 อย่างนี้เป็นต้น

ซึ่งหลวงปู่ก็ได้อธิบาย สาธยายธรรมะเหล่านี้ ซึ่งไม่มีใครจะอธิบายหรือทักในยุคนี ความรู้ในเรื่องสังขารโลกุตระธรรมพวกนี้ มันเป็นเรื่องไม่ใช่จะรู้ง่ายๆ แล้วก็เดา มันเป็นอจินไตย เป็นเรื่องคิดเอาคาดคะเนเอาไม่ได้ ถ้าผู้นั้นไม่มีความรู้จริง นำมาพูดไม่ได้หรือทัก นำ

มาพูดก็กลายเป็นเรื่องตลก เป็นเรื่องไม่มีเหตุ ไม่มีผล ไม่มีอะไรที่จะเป็นเหตุปัจจัยที่น่าเชื่อถืออะไร

แต่ถ้าจริงแล้วมันเป็นเหตุปัจจัย มีเหตุมีปัจจัยที่น่าเชื่อถือ ที่แม้ผู้ยังไม่ถึง ภูมิยังไม่ถึงก็จะเข้าใจได้ จะเห็นได้เลยว่าอันนี้เป็นภูมิที่ลึกซึ้ง เป็นภูมิที่เจริญสูงสุดส่งของความ เป็นมนุษย์

สรุปแล้วคนเราเกิดมานี้ ความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าค้นพบว่าไม่มีอะไรเลยที่จะเป็นประโยชน์สูงสุดเท่ากับมาเรียนรู้อันนี้ในทิศทางสายทางที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วเอามาประกาศนี้ เรียกว่าโลกุตระธรรม ไม่มีอะไรดีไปกว่านี้

เพราะถ้าเกิดเรียนรู้อุปนิสัยจนกระทั่งตนเองจบอรหัตต์เป็นโพธิสัตว์แล้ว มันไม่มีอะไรดีเท่าเลย แต่ในศาสนาที่ไม่มีโลกุตระธรรม ซึ่งมีเยอะ ไม่รู้จักศาสนา มากมายศาสนาหรือว่าเป็นแค่ลัทธิปลีกย่อยๆ เป็นร้อยๆ พันๆ เยอะในโลกมนุษย์

แต่ศาสนาพุทธเป็นศาสนาเดียว พระพุทธเจ้าสูงสุด แล้วผู้ที่รู้ อย่างพระพุทธเจ้าก็ศึกษาตาม ชาติแล้วชาติเล่า เป็นพระโพธิสัตว์ที่มีความรู้โลกุตระธรรมตามแบบพระพุทธเจ้า ไม่เหมือนใครๆ ไม่เหมือนโลกียะที่เป็นศาสนาโลกียะที่มีเป็นร้อยๆ พันๆ ไม่เหมือน มีศาสนาเดียว

ฉะนั้นศาสนาพุทธจึงไม่ขัดแย้งกัน จะรู้เลยว่าอะไรต่ำ อะไรสูง ฉะนั้นพระโพธิสัตว์จะรู้กันว่า อ้อ โพธิสัตว์องค์นี้สูงกว่าองค์นี้ เพราะฉะนั้นพระโพธิสัตว์จริงต้องวงเล็บเลยว่า(พระโพธิสัตว์จริง) จะชัดเจนว่า อ้อโพธิสัตว์องค์นี้เป็นองค์เจริญ ถ้าเราเกิดมาได้รับชั้น ทราบถึงคุณธรรมของท่านก็จะรู้ว่า อ้อ! นี่ท่านเหนือเรา หรือ อ้อ! นี่ท่านเป็นผู้มองเป็นผู้ที่มีคุณธรรมน้อยกว่า ก็จะรู้อย่างแท้จริงเลย เพราะฉะนั้นจึงไม่มีการแย่งชิง ไม่มีการอวดดีแข่งกัน นอกจากกิเลส

ของผู้ที่ไม่มีภูมิธรรมโลกุตระธรรมจริง จึงจะเบ่งทำเป็นฉันเห็นอกว่า
ฉันสูงกว่า อะไรๆ เพราะมันไม่มีปัญญาแท้ มันไม่รู้จริงๆ ซึ่งมันก็เป็น
ธรรมชาติ มันก็ต้องอวดดีแข่งดีแข่งเด่นกันเป็นธรรมดา ซึ่งถึงผู้รู้แล้ว
ก็เข้าใจ ไม่ได้ติดใจไม่ได้ถือสาอะไรหรอก

อย่างหลวงปู่ที่ถูกผู้ที่ไม่รู้เขามาเล่นงานเอาอย่างนั้นอย่างนี้ตาม
ที่มีประวัติ หลวงปู่ไม่เคยไปโกรธไปเคืองอะไรเขานะ มันเหมือนกับ
เห็นเด็ก ๆ ไม่รู้ประสีประสาอะไร ไม่ชอบใจเขา ไม่ถูกใจเขา ไม่ได้ตั้ง
ใจเขา เขานึกว่าอย่างนี้ควรจะเป็นอย่างนี้ พอเราทำอีกอย่างหนึ่ง
เขาก็ไม่รู้ เขาก็มาว่าเรา ดีไม่ดีก็มาตบมาตีเราเอา มันก็เป็นธรรมดา
เราก็ได้แต่ เออ! จะไปบังคับให้เขา เขาไม่รู้แล้วจะบังคับให้เขารู้ มัน
จะบังคับได้ยังไง มันก็ต้องยอมรับไปอย่างนั้นเอง

เพราะฉะนั้น สัจธรรมของพระพุทธเจ้านี้ เมื่อมันเป็นหนึ่งเดียว
มันก็มีแต่มาหลอมรวมกัน กลายเป็นญาติธรรม เป็นญาติพี่น้องกัน
คนละสายเลือดนะ เกิดมาคนละสายเลือด ดีไม่ดีคนละเชื้อชาติด้วย
ซ้ำ แต่มาเป็นญาติธรรม พวกเราจะเข้าใจความเป็นญาติธรรม นี้เป็น
พี่เป็นน้องกัน เลี้ยงดูกัน ฟังเกิด ฟังแก่ ฟังเจ็บ ฟังตายกันได้ จจริงๆ

หลวงปู่พูดได้อย่างนี้ก็เพราะว่าอโศกเรามีมาตั้ง 50 กว่าปีแล้ว
จะเห็นได้ว่า ฟังเกิด ฟังแก่ ฟังเจ็บ ฟังตาย กันได้จริงๆ ไม่เหมือน
ข้างนอกเขา โอ้โฮ! ใจดำอำมหิต แต่พวกเรานี้เกื้อกูลกันจริงๆ
เพราะฉะนั้น จึงยิ่งจะเกิดความอบอุ่น ที่หลวงปู่ได้สรุปรวมไปแล้วว่า
...

ธรรมะพระพุทธเจ้านี้ เมื่อปฏิบัติแล้วมันจะเกิดผล อิศระ สบาย
สงบ อบอุ่น อิมเอม เกษมใส ใจเกื้อกูล และเพิ่มพูนการเสียสละ นี้
คิดว่ามันเป็นคุณธรรม ที่ผู้ปฏิบัติธรรมแล้วจะมี

เมื่อมีคุณธรรมแล้วจะมี ความอิสระที่เกิดในจิต มีความสบาย มีความสงบ มีความอบอุ่น มีอิมเมกชันในใจและมีใจเกื้อกูลที่แท้จริง แล้วก็เพิ่มพูนการเสียสละ

คุณสมบัติที่เป็นธรรมะหรือเรียกเต็มๆว่าคุณธรรม คุณสมบัติที่เป็นธรรมะที่เป็นคุณธรรม อย่างที่หลวงปู่พูดและใช้พยานุชณะ ใช้คำ ความ ที่สื่อเป็นภาษาให้ฟัง “อิสระ สบาย สงบ อบอุ่น อิมเมกชันในใจ เกื้อกูล และเพิ่มพูนการเสียสละ” นี้ ผู้ที่มีในตัวเองขึ้นมา จะรู้ได้ด้วยตน มากหรือน้อยก็แล้วแต่ ซึ่งมันเป็นคุณสมบัติที่เป็นธรรม เป็นคุณธรรม ที่ยิ่งใหญ่ในความเป็นมนุษยชาติ

นี่อย่างพวกเรามีกันนี้ เป็นรูปธรรม ถ้าผู้มีปัญญาจริงจะเห็นได้เลย จะรับซับทราบได้ ผู้ไม่มีปัญญาก็แน่นอน เขาก็ไม่รู้ แต่ถึงจะไม่มีปัญญาเท่าไร มันก็ไม่ใช่ว่าคนจะโง่งง มาสัมผัสจริงๆ เขาก็จะรู้ได้เลย สัมผัสวันเดียวไม่รู้ก็อยู่ไป อยู่เป็นอาทิตย์ อยู่เป็นเดือนอะไรอย่างนี้ จะเห็นจริงเลย

วันนี้มีเสียงธรรมชาติเยอะนะ (เสียงแทรกจากเด็กน้อยลูกหลานหลายคน) เพราะว่าศิษย์เก่านี้ก็กลายเป็นศิษย์พ่อศิษย์แม่ ก็เลยกลายเป็นลูกของศิษย์เก่า มากันเป็นกระพรวน ตามประสาเด็กเขาก็ร้องนั่นนะ **(พ่อครู ไอ ตัดออกด้วย)**

ใครจะมีอะไรอยากคุย หลวงปู่แค่นี้ก็ยาวแล้ว มีอาการไอเดือนสองสามที่แล้ว ใครจะมีอะไรอยากคุย อยากจะถาม อยากจะอะไรต่ออะไรบ้าง ก็เชิญ ยกมือ

ตัวแทนศิษย์เก่า รายงานต่อพ่อครู

_นริศ วิลามาศ...ผม นริศ วิลามาศ ชื่อที่พ่อท่านตั้งให้ ว่า “วงหิน” เป็นศิษย์เก่าสัมมาสิกขาตรีชะอโศก รุ่นที่ 1 ครับ ผมใช้คำว่า รุ่น

ที่ 1 เพราะว่าเป็นรุ่นแรกที่ใช้คำว่า สัมมาสิกขา แต่ว่ารุ่นพี่ก่อนหน้านั้นเป็น กศน .แสงแขว ก็มีหลายรุ่นมาก่อนแล้ว ก่อนจะมาใช้คำว่า สัมมาสิกขา

ด้วยความมุ่งหวัง ที่พวกเราทำกิจกรรมในครั้งนี้ ด้วยมุ่งหวังว่า ที่พ่อท่านเคยบอกว่า ยัญพิธีมีผล (ในสัมมาทิฎฐิ 10 มรรคมีองค์ 8) ยัญพิธีมีผล เราก้หวังว่า พ่อจะอยู่กับพวกเราจนอายุ 150 ปีครับ

พ่อครูว่า (พ่อครูหัวเราะเบาๆ) สาธุ ขอให้สมปรปาส มันจะไหว หรือ งอกแงกๆ ไอ ค่อกแค่กๆ

การรวมกันครั้งนี้ พวกเราก้มุ่งหวังว่า ศิษย์เก่าที่มากันนี้ จะไม่เหมือนครั้งก่อนๆ ที่ผ่านมามีครับ

พ่อครูว่า... ไม่เหมือนนะ อาตมาว่าไม่เหมือน มันมีความ ควบแน่น มันมีความอบอุ่น มันเป็นความซาบซึ้งที่มากกว่ากัน จริง อาตมารู้สึกอย่างนั้นot แต่ละคนจะรู้สึกนั้นใหม่ ใครรู้สึกยังงั้นบ้าง ยกมือซิ โอ้โห! คนเก่าๆแก่ๆไม่อยู่กัน อยู่แต่คนเด็กๆเล็กๆน้อยๆ บ้างจจุบัน หรือศิษย์เก่าๆ จริงๆอยู่ข้างหลังนุ่นเลย

_ศิษย์เก่านคร วิลา มาศ.... จะไม่ให้ผ่านมาแล้วผ่านไปครับ เริ่มจากการลงทะเบียน เราพยายามจะเก็บข้อมูลของศิษย์เก่าครับ เพื่อให้เป็นฐานข้อมูลศิษย์เก่า เพื่อให้เราติดต่อสื่อสารกันให้เป็น ธุรกรรมมากขึ้น ที่เป็นเรื่องเป็นราว คือให้มี ที่เขาเรียกว่า connection ที่ไม่เหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา จากทุกครั้งที่ผ่านมา นั้น ข้อมูลที่เรามี ไม่สามารถเอาไปใช้อะไรได้เลยครับ แต่ในครั้งนี้ ด้วย เจตจำนงค์ของทีมงาน จะมีการคุยกันกับศิษย์เก่าทุกคน เพื่อที่ว่า เราจะไม มาแล้วก็ไปกันเฉยๆ จะมีเรื่องที่สำคัญที่จะทำกันต่อครับ

_จิต กระบี่พุทธ... ผมจะมี 2 คำถามนะครับ คำถามแรกจะเป็น คำถามให้ตัวผมเอง คำถามที่ 2 ที่จะให้เพื่อนๆ ศิษย์เก่าทุกคน นะครับ ผมเองได้เริ่มกินมือเดียว ได้ปีกว่าๆ ย่างเข้าสู่ปีที่ 2 แล้วและเริ่ม ประพฤติพรหมจรรย์เรื่อยมา ย่างเข้าสู่ปีที่ 2 เช่นเดียวกัน และจากที่ ผมปฏิบัติกับตัวเองมา ผมเห็นว่า คำถามผมก็คือ เรานี้ประพฤติ พรหมจรรย์มาได้ แล้วเราก็มีกฎเกณฑ์ให้ตัวเองมาระดับหนึ่ง ผมกิน มือเดียวเพื่อจะคุมกาย กายเราไม่ได้สัมผัสแล้ว กายเราหยุดแล้ว แต่ คราวนี้เรายังเหลือ สัญญาที่นำไปสู่สังฆาร เราจะไปหยุด รูปาวจรจิต กับ อรูปาวจรจิต ได้อย่างไร

พ่อครูว่า... มันต้องเป็นขั้นตอน อันนี้สำคัญ คนปฏิบัติธรรม ทุกวันนี้ ศาสนาพุทธมันเสื่อม ไปนั่งหลับตาปฏิบัติธรรม โดยไม่เรียน รู้ลำดับ ขั้นตอนคือ กามภายนอก ลดละภายนอกก่อนจนกิเลสกามลด ลง ท่านใช้คำว่า”หมดกาม” นะ แต่ที่จริงมันไม่หมดหรอก มันเป็น ราคะ กามราคะ แล้วก็ลดลง จากอาการมันหยาบ มันก็เข้าไปข้างใน ท่านก็เรียกว่า รูปราคะ

จากกามราคะ ก็เข้าไปเหลือภายใน กายนอกมันไม่มีความ วุ่นวายเดือดร้อนอะไรมากมาย มีบ้าง ไม่มีบ้าง อะไรๆ ที่มันไม่ทำให้เกิดอาการรัก โดยเฉพาะอาการชัง อาการผลัก อาการมุงร้าย จะไม่ เกิด จะไม่เกิดอาการมุงร้าย แต่กามหรือราคะ มันเป็นไปในเชิงดูด เชิงติด เชิงรัก มันก็จะมีต่อไป ก็จะไปเหลือ รูปราคะ อรูปราคะ

เพราะฉะนั้นเราส่วนมากไม่เข้าใจลำดับ แล้วก็ไม้อ่านอาการ อาการกาม หรืออาการทางกาย ทางกายนอกที่หยาบ เกิดสัมผัส เกี่ยวข้อง ถ้าเป็นเรื่องทางเพศ ทางเมถุน เรื่องของผู้หญิงผู้ชาย เรา ก็ารู้เลยว่าเราไม่จัดจ้านเหมือนเก่าจริงๆ

ในทางไม่เพศ เป็นความรักหรือเป็นความชัง เป็นธรรมชาติ สัจธรรม ความรักความชังกับใครก็แล้วแต่ ซึ่งไม่ใช่เรื่องของเมตตุนะ ไม่ใช่เรื่องของคู่รักคู่ใครทางการเรื่องเพศ แต่เป็นเรื่องสัมพันธ์ของมนุษยชาติ เป็นการชอบการชัง มันก็จะลด เราจะสังเกตได้อ่านได้ เพราะฉะนั้นในรายละเอียดของธรรมชาติที่เป็นสัจธรรมที่มันมีอะไรต่ออะไรอยู่เยอะแยะ

เวลาเรียนธรรมะกัน เขาบอกว่า”ลดกาม” แล้วเขาไม่พูดว่า”ลดปฏิบัติ” แต่ที่จริงปฏิบัติ หรือความชังกับกามนี้มันระดับเดียวกัน มันระดับที่ 1 มันเป็นเชิงกามก็ผูกพัน ปฏิบัติก็ทำลายกัน เป็นคู่บวกหรือลบ อันดับตัน อย่างนี้เป็นต้น แต่คนไม่เข้าใจธรรมะพวกนี้ ก็เลยไม่รู้ เรียนรู้เรื่องกามเรื่องปฏิบัติกัน ไม่เข้าใจ ไม่คำนึง ไม่ปฏิบัติไปด้วย

เมื่อเรลดกามได้ เราก็ต้องลดสิ่งที่เราไม่รัก ไม่มีจุด กาม ไม่รักไม่จุด แต่มันจะมีผลลัษณ์ มีปฏิบัติ มันไม่ช้อนหรือก มันก็คงของมัน มันก็ทำไปถ้าไม่เรียนรู้

อาการจิตของเรามันเป็น 2 ลักษณะพวกนี้ ที่มันไปด้วยกัน ที่ต้องลดมันทั้งคู่ ลดก็ค่อยๆ ลด ค่อยๆ ลดไป ถ้าจะไปลดแต่กามแล้วไม่รู้เรื่องปฏิบัติ มันก็ขึ้นของมันไป มันก็อะไรๆ ไปเรื่อย

เหมือนอย่างกับ ยกตัวอย่างหยาบๆ จะเห็นว่าสายนั่งหลับตา อย่างมหาบัวอย่างนี้เป็นต้น เขานั่งหลับตาเข้าไปลด เขาว่าลดอึดตา แต่เขาไม่รู้จักกามเลย เขาว่าเขาลดอึดตา แต่เขาไม่ได้ลดหรือก เขากดข่ม มันก็ได้ นั่งสมาธิกันอยู่ตลอด กดไว้ตลอด เดียวก็นั่งสมาธิ เดียวก็นั่งสมาธิ ไม่ได้หยุด ไม่ได้จบ ไม่มีการจบกิจ มันก็เหมือนกับไม่มีอึดตา แต่กามเขาไม่รู้เรื่องเลย เห็นไหม เขาไม่รู้เรื่องแม้กระทั่งเขาติดหมากติดพลูมันเป็นกาม ที่จริงชับช้อนอยู่ อาตมาก็ไม่เชื่อหรือกว่าเขาศึกษาไปขนาดมหาบัวนี้จะไม่รู้ว่าอันนี้เป็นกาม แต่เขา

ติด มันติดมากจนกระทั่งทำเป็นไม่รู้ กลบเกลื่อนเลย มันก็เลยกลายเป็นคนทีรูแล้วก็ยังละเมิดสิ่งที่รู หรือโกหกคนอื่นว่านี่ไม่ใช่กิเลส กลบเกลื่อนจนกระทั่งหลงตนว่าเป็นอรหันต์ ซึ่งมันเป็นตัวอย่างที่เห็นชัดเจนเลยว่า โอ้.. น่าสงสาร ความเสื่อมของศาสนาพุทธนี่นะ แล้วก็หลงกันถึงขนาด เอาละ ไม่ต้องพูดถึงเรื่องนั้นมาก มาพูดถึงเรื่องความอบอุ่นของพวกเราดีกว่า

**อาตมาก็มาถึงวาระทุกวันนี้ ยังตายไม่ลงก็เพราะว่า
อยากอยู่กับพวกเรานี้แหละ**

สาธุ (เสียงดังพร้อมกัน)

พ่อครูว่า... จริง ไม่ได้พูดปะเหลาะ ไม่ได้พูดเล่นๆ ไม่ได้พูดเอาอกเอาใจอะไรหรอก คนที่เราไม่มีประโยชน์กับเขา เขาไม่เห็นดีเห็นงามอะไร เขาไม่เอา เราจะตายหรือไม่ตายก็ไม่มีปัญหาใช่ไหม แต่คนที่เห็นดีเห็นงามเห็นประโยชน์ต่อกันอยู่ มันเป็นปัญหาถ้าจะตาย เอาละ คนธรรมดาเขาอาจจะไม่คิดอย่างที่อาตมาคิดหรอก และพูดอย่างนี้ก็ไม่ได้หมายความว่าหลงตัวหลงตน ว่าตัวเองมีประโยชน์ ตัวเองมีคุณค่า ไม่ควรจะตาย ขนาดพระพุทธเจ้าท่านยังต้องตายเลย อาตมาก็ต้องตาย แต่อาตมาไม่ใช่พระพุทธเจ้า อาตมาจะต้องเรียนรู้อะไรอีกตั้งเยอะตั้งแยะ แม้แต่แค่การพยายามต่ออายุขัยก็เป็นการเรียนรู้ เป็นการฝึกฝน เป็นการพิสูจน์ ที่จริงอยู่

เพราะฉะนั้นอาตมายิ่งทำงานก็ยิ่งจะเห็นได้ว่า ยิ่งเกิดพวกเรานี้ ยิ่งได้รับประโยชน์ ยิ่งเข้าใจ ก็จะมียิ่งซาบซึ้ง ก็จะมียิ่งอบอุ่น ก็จะมีจริงสิ่งเหล่านี้จะไม่พลิกแพลง จะไม่ตลบตะแลง นอกจากจิตที่ไม่จริง ปัญญาที่ไม่มี เมื่อไม่มีปัญญารู้ว่าไอ้นี้เป็นสิ่งที่สุดยอดแล้ว จะต้องรวมอยู่ที่นี้แหละ ต้องมาเอาอันนี้แหละ ไม่ได้ไปเอาอันอื่นหรอก เพราะว่ามันเป็นสิ่งที่ดีสุดยอดแล้วอย่างนี้เป็นต้น ผู้ที่รูแล้วเขาก็จะ

เกิดผลข้างเคียง มีการคนนั้นขัดแย้งทะเลาะเบาะแว้ง มันไม่เป็นเหตุใหญ่ที่จะทำให้เราต้องทิ้งจุดศูนย์กลาง ทิ้งจุดศูนย์กลางอันนี้ไปก็จะไม่เลย

มันจะมีแต่ความควบแน่นที่อบอุ่น ที่แน่น ไม่ใช่แน่นอย่างแข็งแน่นอย่างอึดอัด ไม่ใช่ แน่นอย่างอบอุ่น ไม่ใช่แน่นอย่างอึดอัด แน่นอย่างอบอุ่น อิมเอม มันสุดยอดเลย อย่างที่เห็นนี้ มันสุดยอดเลย ยิ่งจะเกิดสภาวะเหล่านี้

สิ่งที่แสดงออกของพวกเรา ที่เราอยากจะทำอย่างนั้นอย่างนี้ในวันสำคัญ ก็เป็นการแสดงออกทางจิตวิญญาณของพวกเรา ต้องซักซ้อม ต้องดีไซน์ ต้องออกแบบ ต้องทำอย่างโน้นอย่างนี้ ดีไม่ดีก็ต้องลงทุนลงแรง การลงแรงนั้นลงแรงอยู่แล้ว ดีไม่ดีต้องลงทุน ต้องเสียเงินเสียทอง เสียข้าวเสียของ เสียอะไรๆ ที่เอามาทำอันโน้นอันนี้ต่างๆ นานาสารพัด

โอ้โฮ! ดุสินี อาตมาก็ไม่ได้มาตำหนิ ไม่ได้มาตำหนิติติง ไม่ได้มาระงับอะไร ปล่อยให้ทำเต็มที่ ฟรุ้งฟริ้งกันเต็มเลย โอ้โฮ! ไม่รู้จะเอ้ออะไรกันนักกันหนา ภาษาอีสานนะ “เอ” เด็กๆสมัยนี้รู้ไหม เอ แปลว่าอะไร

“เอ” ก็คือตกแต่ง เอ้ ตกแต่ง ปรงแต่งขึ้นมากันมากมาย อันนั้นอันนี้ให้มันดู ตามประสาเรา เราก็ไม่ใช่คนร่ำคนรวยที่จะทำแบบร่ำแบบรวย ถ้าแบบร่ำแบบรวยเขาก็ทำแบบไฮโซ ใช้ของราคาสูงของดี มีแบบ มีรูป มีอะไรต่ออะไร ต้องมีแคตตาล็อกออกมาเลย แต่ของเราก็ทำแบบลูกทุ่งตามประสาเรา ทำไปแล้วก็น่าเอ็นดู เอาใบโพธิ์มาย้อมสีทองแล้วก็ห้อยกันนะ

ซึ่งในความหมายของใบโพธิ์อันเดียวนี้ หลวงปู่เข้าใจนะ ว่า มันไม่ได้หมายถึงใบโพธิ์หรือใบไม้เฉยๆ มันคือใบโพธิ์ มันมี

ซึ่งไปถึงคำว่า โพรธิ์ แล้วโพรธิ์หมายถึงอะไร หมายถึงหลวงปู่
หมายถึงความรู้ โพรธิ์นี้แปลว่าความตรัสรู้ ความรู้ระดับโลกุตระ
ของพระพุทธเจ้า มันลึกซึ้ง เราก็มองโพรธิ์สำคัญ เราก็มอง
ทำ เต็ดมาที่ละใบมาใส่สีทอง เอามาห้อย มันก็เป็นงานจุกจิกก็
ทำกัน อย่างนี้เป็นต้น มันเป็นการแสดงออกถึงจิตวิญญาณ
ของผู้ที่ทำอันนั้น ดูแล้วก็อบอุ่น ตายไม่ลงก็เพราะพวกเรา
นี่แหละ

สาธุ (เสียงพร้อมกัน)

*_ศิษย์เก่า นริศ... เพื่อจะไม่ได้เป็นการรบกวนพ่อครูพักผ่อน ต่อ
ไปจะเป็นรายการจับฉลากมอบรูปพ่อครู*